

DE BESTRIJDING DER DIPHTHERIE.

In het overzicht van het „Verslag van den gemeentelijken gezondheidsdienst” (1914) in dit *Tijdschrift* van 20 November 1915 komt op bldz. 2341, onderaan, voor, dat het beste strijdmiddel bij het voorkomen van diphtherie op een school zou zijn een bacteriologisch onderzoek van alle leerlingen en onderwijzers. Naar mijn meening is dit echter niet in overeenstemming, met hetgeen in bovengenoemd verslag wordt beweerd. Er staat daarin toch niet alleen, dat deze methode zeer tijdroovend en voor het onderwijs zeer storend, maar bovendien in de practijk niet betrouwbaar gebleken is. Een onbetrouwbaar strijdmiddel kan niet het beste zijn.

Nog daargelaten de strijd onder de bacteriologen omtrent de vraag wat eigenlijk diphtherie is en omtrent de phase, waarin men met minder of meer zekerheid voor de diagnose het onderzoek als afgelopen mag verklaren, levert het onderzoek op gezonde bacillendragers te veel bezwaar op, om daaraan in het algemeen veel waarde te hechten. De neus-keel-holte met haar vele recessus is in vergelijking van den microscopisch kleinen diphtheriebacil zóó reusachtig groot, dat het vinden daarin van eenige weinige diphtheriekiemen als een toevallige vondst beschouwd moet worden. Een negatieve uitkomst van een enkel onderzoek toont derhalve niet aan, dat men met geen bacillendrager te doen zou hebben. Een eenige malen herhaald onderzoek kan wel eens een enkele maal gedaan worden, in het algemeen is het in de practijk onuitvoerbaar gebleken.

Van het strijdmiddel, om, bij het voorkomen van diphtherie op een school, alle gezonde kinderen en het personeel op diphtheriekiemen te onderzoeken, moet mijns inziens worden afgezien. Men bepale zich tot de sluiting van de klasse(n) voor 14—16 dagen, in de verwachting, dat de mogelijk onder de kinderen aanwezige bacillendragers in dit tijdsverloop, zooals voor de overgrootste meerderheid het geval is, van hun bacillen bevrijd worden.

Amsterdam, 23 November 1915.

H. G. RINGELING.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

De ziektewet en toebehooren.

Wij hebben reeds gezien, dat in iederen kring drie ziekenfondsen zullen bestaan, n.l. één voor verzekering van ziekengeld, één voor verzekering van geneeskundige behandeling en één voor invaliditeitsverzekering, waarbij dan later nog een fonds voor ongevallenverzekering zal komen. Ons boezemen natuurlijk het meeste belang in de ziekengeldfondsen en de ziekenfondsen (geneeskundige behandeling). Intusschen heeft ook deze wetgever zich gedacht, dat het zwaartepunt bij deze verzekering zal liggen in het particulier initiatief, zoodat dus particuliere instellingen op dit gebied regel zullen zijn en de kringfondsen slechts als aanvulling bedoeld zijn. Die particuliere instellingen hebben aan bepaalde eischen te voldoen, om als „toegelaten fondsen” te mogen werken. In de organisatiewet zijn die bepalingen opgenomen, die voor alle toegelaten fondsen gelden, terwijl de bijzondere voorwaarden, waaraan elke groep van fondsen afzonderlijk bovendien heeft te voldoen, opgenomen zijn, wat de invaliditeitsfondsen betreft in het ontwerp-invaliditeitswet, en wat de zieken- en ziekengeldfondsen betreft in het ontwerp-ziektewet. Op die wijze zijn herhalingen vermeden, maar moet degen, die zich omtrent die fondsen op de hoogte wil stellen, nogal eens in de verschillende wetten rondzoeken.